

LA INVASIÓ DE LES MEDUSES

Ring, ring, ring... no para de sonar el telèfon.

Quantes vegades caldrà trucar per despertar el comte Guifré?

El supervisor entra per la porta del director d'afers exteriors i avisa que ha intentat trucar al comte Guifré des de fa tres dies i no hi ha manera de poder-lo localitzar.

El país té una invasió de meduses, tot va començar al mar i del mar a la platja, de la platja a la plana, de la plana a l'altiplà, de l'altiplà al pic i així fins a arribar a tot el país.

El nostre poble està a més de cent kilòmetres del mar, però des de dalt del turó més alt el podem veure. Sempre ha sigut el nostre lloc de sortida de les excursions més emblemàtiques per descobrir món, per tant, el cuidem moltíssim. Ara estem preocupats. Les meduses, un ésser gelatinós sense pocs depredadors, ens ha arribat fins a la plaça major del poble. I només tenim un possible investigador que pugui posar remei a aquest problema. El nostre investigador i heroi és el comte Guifré. El problema és que l'hem trucat, l'hem buscat, li hem enviat missatges per mòbil, aplicacions vàries i res. No el trobem. Ja qui diu que per culpa de la seva feina d'investigació dorm moltes hores, treballa just quan té una idea i després descansa i descansa.

Avui enviaran un escamot especial de funcionaris a la recerca del comte Guifré. L'hem de trobar com sigui. Jo que visc a un cinquè pis d'un carrer alt del poble, ja tenia una medusa enganxada a la porta del balcó. Impressionant veure com ha escalat fins casa meva i és clar quan està ben instal·lada la medusa es comença a replicar i les noves meduses començaran el camí de l'extensió cap a altres terrenys. Veig que el supervisor ja no sap què fer i cal actuar amb urgència. Crec que em faré voluntari per l'escamot de recerca del comte. Segur que seré benvingut, com més gent més possibilitats de trobar-lo. Parlo amb el supervisor i coordinador de l'escamot, li plantejo el meu interès a participar en l'ajuda a la recerca. No ho dubta, em diu que ja em puc preparar. Que rebré per missatge una zona determinada de recerca.

Passen pocs minuts i ja tinc assignat un espai on he d'anar i mirar si veig adormit o despert el comte Guifré. El meu cotxe és senzill, amb les bateries de liti mig consumides i no sé pas si podré arribar a fer un escaneig de la zona tan extensa que m'han donat. M'acompanya la meva estimada gossa, la Menta. La miro dues vegades per confirmar que té enganxada una medusa sobre el seu llom, fa un cert fàstic. Agafaré un drap i li intentaré fer-li caure. També sap greu que la medusa

quedi estesa a terra, mig moribunda, però alguna cosa hi hem de fer. Si em desplaço per una zona sense meduses no vull ser la causa de proporcionar l'extensió. És evident que les meduses han de tornar al mar i viure per ser menjades per les tortugues i dofins. Agafo la medusa de l'esquena de la Menta amb compte i un cop l'he extreta no sé massa bé on deixar-la. Al Riu! Sí, si deixo la medusa al riu arribarà al mar. Corro jo i el drap amb la medusa enganxada fins al riuet de davant de casa. Uf, el riuet baixa amb poca aigua i una mica bruta, quin desastre. Deixo la medusa amb cura perquè emprengui el seu camí cap al mar.

Penso que si jo volgués desconnectar d'una feina feixuga d'investigador, buscaria un bon refugi, lluny dels sorolls, ben il·luminat... ara que soc en la recerca del comte Guifré busco i rebusco el millor lloc de descans. No trobo ningú. És una part de bosc sense edificacions, de petits caminets i pocs turistes. Penso a enviar la Menta a fer un volt, es fa amiga de tothom qui troba. Som-hi, li llenço un tronc sec tot indicant-li que busqui i corri. Mentrestant camino sense un rumb clar. Han passat un parell d'hores i estic preocupada: no he trobat ningú i a més a més he perdut la Menta. Ara només em centro a buscar la gossa.

Sento una veu greu darrere meu que pregunta qui busca menta. En girar-me el veig, és ell, el nostre comte Guifré. El seu bigoti, indiscutiblement únic, les seves ulleres metàl·liques, el seu barret per la protecció del sol, la seva rialla de mofeta. Pràcticament, no tinc paraules per explicar que és la gossa que es diu menta i és a ell qui tot el país busca per salvar el país de la plaga de meduses.

El comte Guifré m'ha escoltat just trenta segons per riure perquè no entén l'explicació pseudocientífica d'una plaga de meduses. Em mira de reüll tot mirant la Menta per dir-me que té artrosi a la columna, que la Menta un dia deixarà de córrer i que la meva responsabilitat és acompanyar-la ben fermada. Se'n va. Ups, no el puc pas deixar marxar tan fàcilment. Quin home més rar. És clar, que la meva història d'invasió de meduses tampoc és per fiar-se massa bé de mi. El crido pel nom, comte Guifré l'investigador, es para en sec i li dic sense més embuts que pugui al cotxe que l'he de portar a veure una cosa meravellosa. No té gens d'interès a venir amb mi, només murmura quatre paraules per explicar-me que està fent un període de desconnexió, sembla que no vol tenir converses amb humans i ha decidit fer un temps d'acampada lliure. Em trec el mòbil per ensenyar-li les fotos de milers de meduses en espais gens usuals: enganxades sobre un senyal de trànsit, sobre la taula d'un menjador escolar, clavades en un quadre de Salvador Dalí, al costat d'un

niu d'àguila daurada... ara sembla que reacciona. Em mira sorprès per sobre les seves ulleres recolzades a la punta del nas. No diu res. Jo tampoc. Reacciona, s'apropa a mi, em diu que l'acompanyi que necessita un assistent per entrar a l'aigua. Que jo soc la persona perfecta per portar les ampolles d'oxigen fins no sé on, ara soc jo que no entenc res. Quins nervis.

Piiiiip, piiiip, piiiip... Son les 7 del matí al bonic poble de Sant Martí Vell.

Ostres tu quin malson. Avui tinc examen del comte Guifré, la profe d'història m'ha insistit tant en el personatge que aquesta nit imaginava que el tenia que buscar per no sé què de les meduses de la profe de biologia.

Quin espant.